

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/28/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5321203101
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5321203101.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu JUDr. Zuzany Krivdovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Mgr. Františka Dulačku, v právnej veci žalobcu: Prestimex plus, a.s., so sídlom Stará Bystrica 928, IČO: 36 396 966, právne zastúpený: MALICH advokátska kancelária, s.r.o., Dunajská 25, Bratislava, IČO: 47 256 991, proti žalovanému: Obec Stará Bystrica, so sídlom Stará Bystrica 537, IČO: 00 314 307, právne zastúpený: RASLEGAL, s.r.o., so sídlom Mostová 2, Bratislava, IČO: 36 855 561, konajúca prostredníctvom: X.. W. Y., konateľ, o vydanie bezdôvodného obohatenia, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca, č. k. 11C/88/2021-197 z 15. augusta 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu (výrok I.), ktorou sa žalobca domáhal, aby súd žalovaného zaviazal zaplatiť mu istinu vo výške 60.055,-Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 60.055,-Eur od 19.11.2021 až do zaplatenia. Zároveň rozhodol, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100%, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (výrok II.).

2. Svoje rozhodnutie vo veci samej súd prvej inštancie odôvodnil v podstate nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Po skutkovej stránke súd vyhodnotil žalobný návrh žalobcu v zmysle zákonných ustanovení § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to získaním majetkového prospechu plnením bez právneho dôvodu, nakoľko žalobca Prestimex plus, a.s. nadobudol kúpnu zmluvou zo dňa 4.9.2002 pozemok parcelu registra „C“ č. 5411/30 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 4185 m2 zapísanej v tom období na LV č. XXXX kat. územie W. O., a to od predávajúceho občianskeho združenia Telovýchovnej jednoty FK W. O. (ďalej len „TJ FK W. O.“). Rozsudkom Okresného súdu Čadca č. k. 6C/82/2010-1153 zo dňa 18.5.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/246/2018 zo dňa 21.8.2019 bolo vyhovené žalobe Obce W. O. o určenie vlastníckeho práva k predmetnému pozemku. V predmetnom konaní vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 6C/82/2010 bola kúpna zmluva zo dňa 2.12.1998, ktorou Obec W. O. predala rade TJ FK W. O., pozemok parc. KNC č. 5411/16 - zastavané plochy o výmere 13866 m2 zapísaný na LV č. XXX katastrálne územie W. O., vyhlásená za absolútne neplatný právny úkon. TJ FK W. O. preto nemohla previesť časť pozemku vyčleneného geometrickým plánom na Prestimex plus, a.s. - parcelu KNC č. 5411/30 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 4185 m2 nachádzajúcu sa v katastrálnom území W. O.. Žalobca nikdy nebol vlastníkom pozemku, ale vlastníkom bol žalovaný.

Súd prvej inštancie konštatoval, že ak došlo k strate v majetkovej sfére na strane žalobcu, tak len výlučne z titulu zaplatenej kúpnej ceny (cca 500 eur). Nárok z bezdôvodného obohatenia z titulu zaplatenej kúpnej ceny nie je možné stotožniť s nárokom bezdôvodného obohatenia z titulu zhodnotenia pozemku, čo je predmetom konania. Na žalobcu kúpou neprešli aj nároky z titulu údajného zhodnotenia pozemku prostredníctvom investícií tretích osôb. Rozhodnutie, na ktoré sám žalobca poukázal v replike potvrdzuje, že aktívne legitimovaným na vydanie bezdôvodného obohatenia je ten, na úkor koho sa neoprávnene zväčšil. K zväčšeniu musí zodpovedať úbytok v majetkovej sfére tretej osoby, ktorou nie je žalobca, ktorý sám uviedol, že žiadne investície na zhodnotenie pozemku nevynaložil. Práce vykonané na pozemku - navážka zeminy, úprava plochy pozemku sa začali vykonávať ešte v roku 1994 - vykonávali to dobrovoľníci a športoví nadšenci v spolupráci s obchodnou spoločnosťou Prestimex, s.r.o. Tieto práce vykonávali pre TJ FK W. O., ktorá ich kúpnu zmluvou 4.9.2002 predala žalobcovi. Zaplatením kúpnej ceny žalobca nadobudol takto zhodnotený pozemok od svojho právneho predchodcu TJ FK W. O.. Nadobudol tak všetky investície, ktoré do pozemku vložil jeho právny predchodca, resp. tretie osoby. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nie je splnený predpoklad subjektov záväzkového právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, nakoľko žalobca nie je oprávneným subjektom, teda tým, na úkor koho bezdôvodné obohatenie bolo získané. Nebolo preukázané, že žalobca investoval do cudzieho majetku. Žalobca kúpil pozemok za kúpnu cenu 500 Eur od TJ FK W. O., v ktorej cene podľa tvrdenia žalobcu už mali byť zahrnuté nejaké investície. Žalobca v konaní mal preukázať, v akom rozsahu malo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného a v akom rozsahu takéto obohatenie sa prejavilo v negatívnom zmysle v jeho majetkovej sfére, teda o čo sa zmenšil jeho majetok pokiaľ žalobca tvrdil, že práce vykonával svojpomocne v spolupráci s dobrovoľníkmi a spoločnosťou Prestimex, s.r.o.. Kedy kto a aké náklady vynaložil žalobca v konaní nepreukázal. Súd prvej inštancie majúc za to, že na strane žalobcu nie je daná aktívna legitimácia na podanie takéhoto žalobného návrhu, nemal za dôvodné preukazovanie výšky a rozsahu bezdôvodného obohatenia. K vyhodnoteniu dôkazov predložených žalobcom vo vzťahu k uplatnenej istine 60.055,-Eur spolu s príslušenstvom súd z dôvodu hospodárnosti konania nepristúpil. Sám žalobca nepoprel, že práce vykonané na pozemku boli vykonávané v priebehu rokov 1994-1996 (terénne úpravy), to znamená ešte pred nadobudnutím vlastníckeho práva žalobcu k pozemku. Žalobca nepreukázal, aké investície vynaložil na zhodnotenie pozemku a taktiež nepreukázal, že právo z titulu bezdôvodného obohatenia prešlo na neho, z čoho stále vyplýva nedostatok aktívnej vecnej legitimácie na strane žalobcu.

3. Proti vyššie označenému rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, navrhujúc jeho zmenu tak, že sa jeho žalobe vyhovie, pričom alternatívne navrhol zrušenie rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podanie odvolania odôvodnil tým, že prvostupňový súd jeho nárok nesprávne právne posúdil. Uviedol, že nadobudnutím právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Čadca sp. zn. 6C/82/2010 zo dňa 18.5.2017, ktorým bolo určené, že vlastníkom predmetného pozemku nie je on, ale žalovaný, sa žalovaný bezdôvodne obohatil o hodnotu pozemku, zhodnoteného vynaloženými investíciami právnych predchodcov žalobcu. Nadobudnutím vlastníckeho práva k pozemku a zaplatením kúpnej ceny za prevod vlastníckeho práva k pozemku, nadobudol takto zhodnotený pozemok od predávajúceho ako svojho právneho predchodcu, t. j. od TJ FK W. O.. Prevodom vlastníckeho práva k pozemku, došlo súčasne aj k prevodu všetkých investícií, ktoré boli do pozemku vložené.

Poukázal na to, že podľa právneho názoru, uvedeného v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 124/2002: „Inštitút bezdôvodného obohatenia vyjadruje totiž zásadu občianskeho práva, že nikto sa nesmie bezdôvodne obohatiť na úkor iného, a pokiaľ k tomu dôjde, je povinný takto získaný prospech vrátiť.“ Mal za to, že jeho právny názor je potvrdený aj judikatúrou Najvyššieho súdu Českej republiky, podľa ktorého: „Zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je objektívneho charakteru a predpokladom jeho vzniku nie je protiprávny úkon obohateného ani jeho zavinenie, podstatné je iba to, že stav obohatenia vznikol“ (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33 Odo 882/2006 z 24. júna 2008). Podľa rozsudku VS v Prahe z 30.01.1995, sp. zn. 1Cdo 74/1993: „Dostatočným právnym dôvodom na investície do cudzej nehnuteľnosti je aj ústna dohoda s vlastníkom nehnuteľnosti o jej budúcom prevode, na základe ktorej bolo nevlastníkom do nehnuteľnosti investované. Právny dôvod plnenia odpadne, len čo vlastníkom nehnuteľnosti tento svoj sľub odvolá.“ Podľa Uznesenia Najvyššieho súdu SR z 23. 11. 2010, sp. zn. 5 MCdo 17/2009: „Skutková podstata bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, dopadá na tie prípady, keď v okamžiku poskytnutia plnenia existoval právny dôvod plnenia, ktorý však následne, v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti, stratil svoje právne účinky (odpadol). Okamžikom odpadnutia právneho dôvodu sa poskytnuté plnenie stáva bezdôvodným obohatením.“

Podľa jeho názoru prvostupňový súd nesprávne právne posúdil otázku prevodu vynaložených investícií jeho právnymi predchodcami. V prípade ním uplatneného nároku, je právne irelevantné, kto bol subjektom vynakladajúcim investície do pozemku, ale pre rozhodnutie vo veci je podstatné to, že takto zhodnotený pozemok nadobudol kúpou od svojho právneho predchodcu. Prevodom vlastníckeho práva k veci (pozemku) prechádzajú na právneho nástupcu (neho) od pôvodného vlastníka veci (TJ FK W. O.) všetky právne nároky súvisiace s vlastníctvom k tejto veci, vrátane nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. To znamená, že nadobudnutím vlastníckeho práva k pozemku, nadobudol okrem tohto vlastníckeho práva aj oprávnenie uplatňovať si voči žalovanému nároky z bezdôvodného obohatenia, a to právoplatnosťou rozhodnutia Okresného súdu Čadca o určení, že vlastníkom pozemku je žalovaný. Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nesprávne právne posúdil aj otázku aktívnej legitímácie na podanie žaloby voči žalovanému, čo bolo jediným dôvodom na zamietnutie žaloby. Zhodnotenie pozemku ako takého zabezpečil právny predchodca žalobcu, ktorý však všetky tieto investície previedol na žalobcu. V danom prípade kúpna cena za prevod pozemku, nezodpovedá výške investícií, ktoré boli na jeho zhodnotenie vynaložené. V rámci konania na prvostupňovom súde, produkovanými dôkazmi preukázal, že v období, kedy bol ako vlastník pozemku v katastri nehnuteľností zapísaný žalovaný, bola hodnota pozemku takmer nulová, z dôvodu, že pozemok bol len riečiskom a nespustenou nerovnou plochou, na ktorej bez jeho úpravy nebolo možné stavať a vybudovať športový areál, ktorý sa na ňom nachádza v súčasnosti. Od momentu, kedy sa vlastníkom pozemku stal jeho právny predchodca (TJ FK W. O.) sa pozemok začal rozsiahlymi navážkami a stavebnými úpravami zhodnocovať. Všetky tieto práce vykonával jeho právny predchodca v spolupráci s dobrovoľníkmi ako aj poskytnutím výkonov a stavebných strojov od žalobcu. Podľa jeho názoru splnil všetky zákonné predpoklady na priznanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Právoplatnosťou rozsudku súdu, ktorým bolo určené vlastnícke právo k pozemku v prospech žalovaného, žalovaný bezdôvodne nadobudol majetkový prospech zo zhodnoteného pozemku, pričom na jeho zhodnotenie nevyvaložil žiadne náklady, to znamená, že majetková sféra žalovaného sa bezdôvodne a bez pričinenia žalovaného zväčšila. Stratou jeho vlastníckeho práva k zhodnotenému pozemku naopak došlo k zmenšeniu v jeho majetkovej sfére, pričom hodnota tohto zmenšenia sa rovná nie výške investícií, ktoré vynaložil oprávnený resp. tretia strana, ale celkovej hodnote takto zhodnoteného pozemku v porovnaní s hodnotou, ktorú mal pozemok v období, kedy vlastnícky patril žalovanému. K zhodnoteniu pozemku pritom nedošlo v dôsledku zvýšenia trhovej ceny pozemku, ale v dôsledku skutočne vložených investícií do pozemku.

V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 33 Odo 1253/2005 zo dňa 31.01.2006: „Věcnou legitimací (ať již aktivní či pasivní) je stav, který vyplývá z hmotného práva. Kdo je v rámci odpovědnosti za bezdůvodné obohacení pasivně legitimován, vyplývá z § 451 odst. 1 obč. zák. Je jím ten, jehož majetek se na úkor druhého neoprávněně zvětšil nebo u koho nedošlo ke zmenšení majetku, ač k tomu mělo v souladu s právem dojít. Tak je tomu proto, že předpokladem odpovědnosti za získané bezdůvodné obohacení, které se musí vydat, není protiprávní úkon obohaceného ani jeho zavinění, nýbrž objektivně vzniklý stav obohacení (přesun majetkových hodnot), k němuž došlo způsobem, který právní řád neuznává. Aktivně legitimovaným subjektem k uplatnění práva na vydání bezdůvodného obohacení (§ 456 obč. zák.) je ten, na jehož úkor bylo bezdůvodné obohacení získáno.“ „Nejvyšší soud ve stanovisku k některým otázkám rozhodování soudů ve věcech služeb (zhotovení věci na zakázku a opravy nebo úpravy věci) ze dne 20. října 1988, sp. zn. Cpj 39/88, publikovaném pod číslem 12/1989 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (a dále například v rozsudku ze dne 23. srpna 2000, sp. zn. 29Cdo 697/99), od jehož právních závěrů nemá důvodu se odchýlit ani v posuzované věci, vysvětlil, že majetkovým vyjádřením bezdůvodného obohacení není částka, která odpovídá částce vynaložené na zhotovení díla, ale peněžité náhrada odpovídající skutečnému majetkovému prospěchu zákazníka - objednatele díla. Při posouzení výše této peněžité náhrady je třeba vycházet z nejnižších nákladů, které by zákazník v daném místě a čase musel vynaložit na dosažení stejného plnění“ (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32Cdo 1164/2013 zo dňa 08.07.2014). „Smyslem zákonné úpravy bezdůvodného obohacení je poskytnout ochranu tomu, kdo pozbyl (za zákonem stanovených podmínek) určité majetkové hodnoty. Zákon však nepočítá s tím, že by je měl dostat zpět v plném rozsahu, ale pouze v takové výši, o kterou se jimi obohatil jiný subjekt. Není tedy rozhodující, jakou hodnotu pozbyl oprávněný (z bezdůvodného obohacení), ale o kolik se tím zhodnotil (zvýšil) majetek povinného. Pokud podle § 458 odst. 1 obč. zák. má být vydáno „vše co bylo nabyto“, má tím zákon na mysli vše, co bylo povinným získáno (nikoli to, co bylo oprávněným vydáno). Bezdůvodným obohacením není cena investic vložených do cizí nemovitosti, ale rozdíl tržních cen nemovitosti před a po jejich vložení“ (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32Cdo 1164/2013 zo dňa 08.07.2014). „Z uvedeného zcela nepochybně vyplývá, že rozsah bezdůvodného

obohacení není v případě opravy (úpravy) věci vymezen náklady, které vynaložil ten, kdo opravu věci provedl (v posuzovaném případě žalobce), jak nesprávně dovodil odvolací soud, nýbrž částkou, kterou nabyl bezdůvodně obohacený (v předmětné věci žalovaný) a která se rovná rozdílu mezi hodnotou věci (předmětného pozemku) před a po provedení opravy (úpravy), protože podle § 458 odst. 1 věty první obč. zák. musí být vydáno vše, co bylo neoprávněně získáno (srov. shodně např. právní závěr v rozsudcích Nejvyššího soudu ze dne 10. června 2008, sp. zn. 32 Odo 1754/2006 a ze dne 30. září 2008, sp. zn. 32Cdo 389/2008)“ (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32Cdo 1164/2013 zo dňa 08.07.2014). Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo 21/2007 zo dňa 28.02.2008: „Pri určení bezdôvodného obohacenia v prípade, že boli vynaložené hodnoty na cudziu nehnuteľnosť, sa totiž musí zohľadniť miesto, kde sa nehnuteľnosť nachádza, účel jej využitia, a cenová mapa rovnako pri stanovení jej hodnoty pred rekonštrukciou ako aj po nej. Len takto zistený rozdiel predstavuje potom skutočný bezdôvodne nadobudnutý majetkový prospech.“

V ďalšom uviedol, že prvostupňový súd v písomnom odôvodnení rozsudku na jednej strane síce uvádza, že žalobca v konaní nedisponuje aktívnou vecnou legitímáciou na podanie žaloby, z dôvodu, že na žalobcu zaplatením kúpnej ceny za pozemok neprešli aj nároky z bezdôvodného obohacenia (str. 11 rozsudku), na strane druhej v rozsudku uvádza, že: „Zaplatením kúpnej ceny žalobca nadobudol takto zhodnotený pozemok od svojho právneho predchodcu TJ FK W. O.. Nadobudol tak všetky investície, ktoré do pozemku vložil jeho právny predchodca, resp. tretie osoby.“ Podľa jeho názoru odôvodnením si samotný prvostupňový súd protirečí, v dôsledku čoho je odôvodnenie rozsudku nedostatočné, neúplné, nezrozumiteľné, zmätočné a arbitrárne. Napadnutý rozsudok považuje za nedostatočne odôvodnený, najmä z dôvodu, že prvostupňový súd nevysvetlil vyššie uvedené protikladné skutočnosti v odôvodnení rozsudku, týkajúce sa posúdenia právneho titulu, na ktorom je založený nárok žalobcu, z čoho vyplýva nejasnosť a vnútorná rozpornosť odôvodnenia rozsudku v napadnutej časti ako aj jeho arbitrárnosť. Mal za to, že aj samotný prvostupňový súd potvrdil, že zaplatením kúpnej ceny za prevod pozemku, žalobca nadobudol všetky investície, ktoré vložil do pozemku jeho právny predchodca a tretie osoby (str. 11 rozsudku). Logickým výkladom tejto časti odôvodnenia rozsudku, vyplýva, že ak žalobca zaplatením kúpnej ceny nadobudol aj všetky investície vložené do pozemku, nie je pre meritum veci rozhodujúce, kto tieto investície vynaložil, ale kto ich najskôr oprávnené získal a následne v dôsledku súdneho rozhodnutia o strate vlastníckeho práva k takto zhodnotenému pozemku, stratil. To znamená, že ak zaplatením kúpnej ceny za pozemok nadobudol aj všetky vložené investície (čo konštatoval samotný prvostupňový súd), potom stratou vlastníckeho práva k pozemku, prišiel o majetkovú hodnotu, ktorá sa rovná rozdielu medzi pôvodnou hodnotou pozemku a súčasnou hodnotou pozemku a o ktorú sa naopak žalovaný obohatil.

Prvostupňový súd sa v tomto sporovom konaní vôbec nezaoberal jeho námietkou, že žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, akú hodnotu investícií vynaložil on na zhodnotenie pozemku. Prvostupňový súd sa v odôvodnení rozsudku nezaoberal jeho argumentáciou o tom, že všetky práce a investície, vynaložené na zhodnotenie pozemku, boli skutočne vykonávané jeho právnymi predchodcami a že žalovaný na takto zhodnotený pozemok nevynaložil žiadne výdavky.

Prvostupňový súd na jednej strane uvádza, že žalobca bol v súdnom konaní povinný preukázať, v akom rozsahu malo dôjsť k bezdôvodnému obohaceniu na strane žalovaného a v akom rozsahu sa takéto obohacenie prejavilo v negatívnom zmysle v jeho majetkovej sfére, na strane druhej, ale v odôvodnení rozsudku uvádza, že „nemal za dôvodné preukazovanie výšky a rozsahu bezdôvodného obohacenia.“ Ak bol žalobca v súdnom konaní povinný preukazovať rozsah vzniku bezdôvodného obohacenia, potom bol aj prvostupňový súd povinný tento rozsah v súdnom konaní skúmať.

V odôvodnení rozsudku sa prvostupňový súd žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho námietkou, že ak žalobca nemá nárok na vydanie bezdôvodného obohacenia voči žalovanému, kto je potom takýmto oprávneným subjektom, ktorému vznikol úbytok v jeho majetkovej sfére, keď je zrejmé, že hodnota pozemku sa podstatne zvýšila v porovnaní s hodnotou, ktorú mal pozemok v období, kedy jeho vlastníkom, evidovaným v katastri nehnuteľností bol žalovaný. Prvostupňový súd úplne opomenul skutočnosť, že žalovaný nijako (ani materiálne, ani výkonmi) neprispel k zhodnoteniu pozemku do hodnoty a stavu, v ktorom sa pozemok nachádza v súčasnosti a že v čase, v ktorom bol jeho vlastníkom žalovaný nemal pozemok takmer žiadnu hodnotu oproti hodnote, ktorú mal pozemok v čase, kedy sa jeho vlastníkom na základe súdneho rozhodnutia opätovne stal žalovaný. Z uvedených dôvodov sa domnieva, že v súdnom konaní došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces garantovaný čl. 46 a nasl. Ústavy SR ako i článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to vo vzťahu k nedostatočnému riadnemu a náležitému odôvodneniu rozsudku. Nesúlad medzi vykonaným dokazovaním, najmä medzi kvantitou a kvalitou procesne významných dôkazov, ktoré žalobca predložil

v súdnom konaní a odôvodnením rozsudku sú teda v rozpore s vykonaným dokazovaním, čo zodpovedá § 365 ods. ods. 1 písm. f) CSP.

4. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný navrhujúc potvrdenie napadnutého rozsudku. Podľa jeho názoru nárok žalobcu nie je vôbec daný, je neexistujúci a špekulatívny uplatnený v zjavnej snahe žalobcu obohatiť sa na jeho úkor. K rovnakému záveru správne dospel aj súd prvej inštancie, keď odôvodnenie rozsudku založil na závere, že žalobca nepreukázal existenciu nároku z titulu bezdôvodného obohatenia na jeho strane, a teda nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby. Odvolanie žalobcu je v zásade založené na jedinom argumente a tým údajne nesprávne právne posúdení otázky prevodu, resp. prechodu nároku z titulu bezdôvodného obohatenia v dôsledku vynaložených investícií do jeho pozemku z predávajúceho na žalobcu. Ako vyplýva aj z odvolania žalobcu, žalobca netvrdil, resp. nepreukázal, že by sám vynaložil investície, o ktoré sa mala zvýšiť hodnota nehnuteľnosti, ale tieto mal podľa tvrdení žalobcu vynaložiť na nehnuteľnosť v jeho vlastníctve jeho právny predchodca s tretími osobami (napríklad dobrovoľníkmi).

Žalobca tak odôvodňoval svoj nárok tým, že „prevodom vlastníckeho práva“ k veci (spornému pozemku) mali prejsť na neho ako právneho nástupcu pôvodného vlastníka veci údajne všetky právne nároky súvisiace s vlastníctvom k tejto veci, vrátane nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Aktívnu vecnú legitímáciu tak opieral o kúpnu zmluvu tvrdiac, že na jej podklade prešlo na neho z pôvodného vlastníka aj právo domáhať sa nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu zhodnotenia veci - pozemku v jeho vlastníctve. Táto argumentácia bola žalobcom prezentovaná zjavne účelovo v snahe vyvrátiť jeho obranu založenú na závere, že oprávneným z bezdôvodného obohatenia je jedine ten subjekt, v ktorého majetkovej sfére sa vynaložené investície na pozemok v jeho vlastníctve prejavili negatívne - teda ten, ktorého majetok sa v dôsledku vynaložených investícií zmenšil. Nakoľko takýmto subjektom nebol zjavne žalobca, potom bol nútený žalobca tvrdiť, že na neho takýto nárok prešiel na podklade uzavretej kúpnej zmluvy, resp. nadobudnutím vlastníctva k pozemku. Túto argumentáciu žalobcu považuje za zjavne nedôvodnú, ba až absurdnú, a to to minimálne z nasledovných dôvodov:

1. na žalobcu vlastnícke právo k veci (pozemku) nikdy neprešlo, nakoľko právny úkon - kúpna zmluva, na základe ktorého mal vlastnícke právo nadobudnúť, bola posúdená ako absolútne neplatná z dôvodu, že právny predchodca žalobcu nikdy nebol vlastníkom veci - pozemku. Keďže nikdy nebol vlastníkom veci, v súlade s právnou zásadou „nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“ nemohol svoje „vlastníctvo“ previesť na žalobcu. Ak žalobca tvrdí, že k prevodu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia malo dôjsť na neho automaticky spolu s prevodom vlastníckeho práva na žalobcu, potom platí, že ak k prevodu vlastníckeho práva k pozemku na žalobcu nedošlo - pre neplatnosť kúpnej zmluvy, logicky nemohlo dôjsť ani k prevodu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Už len táto skutočnosť potom neguje aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu.

2. vyššie uvedená teória žalobcu nemá oporu ani v platnej a účinnej právnej úprave, právnej doktríne, dokonca ani v rozhodovacej praxi súdov. Práve naopak, tejto podľa nás dokonca priamo odporuje. V tejto súvislosti poukázal na skorší rozsudok Krajského súdu v Žiline vo veci sp. zn.: 6Co/218/2016 zo dňa 29.03.2017: „Pokiaľ ide o nárok vyplývajúci z bezdôvodného obohatenia, ktoré sa malo získať v dôsledku užívania pozemkov, tento je viazaný ako právo oprávnenej osoby (vlastníka) voči tomu, kto získal prospech bez právneho dôvodu (§ 451 Občianskeho zákonníka). Nárok z bezdôvodného obohatenia nie je zložkou vlastníctva, a preto nemôže automaticky prechádzať s vlastníckym právom pri jeho prevode (bez toho, aby zmluvné strany deklarovali vôľu previesť aj pohľadávku z bezdôvodného obohatenia). Hmotnoprávny vzťah založený niektorou zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia má záväzkovoprávnu povahu, neupína sa k veci ako predmetu vlastníctva a nie je teda zložkou definovanou v § 123 Občianskeho zákonníka, ktorá v dôsledku právnej dispozície prechádza na právneho nástupcu. K uvedenému sa vyjadril vo svojej judikatúre aj Najvyšší súd ČR (sp. zn. 29 Cdo 2631/2000), keď konštatoval, že „povinnosť vydat bezdôvodné obohacenie se neváže k věci...“, pričom implicitne možno tento názor potvrdiť aj rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/73/2000, podľa ktorého „aj pohľadávky vyplývajúce z bezdôvodného obohatenia možno platne v zmysle ustanovení § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka postúpiť. Od oznámenia, resp. preukázania dlžníkovi, že jeho veriteľ postúpil pohľadávku, môže sa dlžník zbaviť záväzku jeho splnením, iba ak plnil postupníkovi, okrem prípadov uvedených v ustanovení § 530 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, t.j. keď postupník dá postupcovi k vymáhaniu pohľadávky súhlas v prípade, že ju sám nevymáha.“ Rovnako v zmysle bodu 18. odôvodnenia tohto rozsudku platí, že: „Pokiaľ v predmetnej veci pôvodná žalobkyňa scudzila nehnuteľnosť, táto právna skutočnosť nijako nemohla založiť právo žalobkyne Q. S. uplatňovať nárok z bezdôvodného obohatenia. Takéto právo mohlo vzniknúť len na podklade riadneho dvojstranného právneho úkonu, ktorým by došlo k postúpeniu pohľadávky z bezdôvodného obohatenia a z ktorého

by bol zjavný prejav vôle oboch zmluvných strán. Takýto prejav nemohol byť nahradený jednostranným prehlásením, ktoré krajský súd vyhodnotil ako nemajúce žiadne právne následky.“ Tieto závery odvolacieho súdu boli zároveň podporené tiež rozhodnutiami Najvyššieho súdu ČR, a to napr. vo veci sp. zn.: 29 Cdo/2631/2000 alebo vo veci 25Cdo/355/2001. Z uvedeného potom vyplýva, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia:

a/ je viazaný ako právo oprávnenej osoby, má teda charakter in personam a nie in rem;

b/ nie je zložkou vlastníctva a preto nemôže automaticky prechádzať s vlastníckym právom pri jeho prevode;

c/ má zaväzkovoprávnu a nie vecnoprávnu (čiže sa neviaže k veci) povahu;

d/ možno ho postúpiť iba ako pohľadávku postupom podľa ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na tieto skutočnosti mal za to, že prevodom vlastníckeho práva na žalobcu (k čomu ani nemohlo dôjsť), ako to žalobca tvrdí, nemohlo súčasne dôjsť k prevodu žalobcom tvrdeného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (aj keby pripustil, že by k prevodu pozemku na žalobcu platne došlo). Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia totiž predstavuje samostatnú a od veci nezávislú pohľadávku, ktorú možno postúpiť len osobitnou zmluvou. Existenciu žiadnej takejto zmluvy však žalobca nepreukázal, ba ani netvrdil. Takáto vôľa ani nevyplývala z absolútne neplatnej kúpnej zmluvy, na podklade ktorej mal žalobca nadobudnúť vlastnícke právo k pozemku.

Pokiaľ ide o súdne rozhodnutia, na ktoré poukazuje žalobca vo svojom odvolaní, máme za to, že tieto s právnou vecou posudzovanou v tomto prípade nijako nesúvisia, resp. z nich nijako nevyplýva záver, ktorý sa snaží žalobca v odvolaní prezentovať. Navyše, zo všetkých týchto rozhodnutí žalobca cituje len všeobecné právne tvrdenia ohľadom podmienok vzniku a existencie bezdôvodného obohatenia, ktoré ale nijakým spôsobom neriešia otázku prevodu, resp. prechodu nároku z titulu bezdôvodného obohatenia a teda sú na vec neaplikovateľné.

Základným predpokladom pre vznik nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je zmenšenie majetku na strane oprávneného. Táto podmienka bola na strane žalobcu naplnená ale len vo vzťahu k úhrade kúpnej ceny za prevádzaný pozemok. Kúpna cena totiž predstavuje jediný náklad, ktorý žalobca v súvislosti s predmetným pozemkom vynaložil (to nebolo ani sporné). Nakoľko k zaplateniu kúpnej ceny došlo voči domnelému predávajúcemu a nie jemu, bezdôvodné obohatenie ani vo vzťahu k tomuto nároku nemohlo na jeho strane vzniknúť.

Otázku aktívnej legitímácie vo vzťahu k údajnému nároku na vydanie vynaložených investícií nemá podľa jeho názoru vyjasnenú ani sám žalobca. Paralelne s týmto konaním si totiž od žalovaného nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z rovnakého právneho titulu - vynaložených investícií do pozemku, uplatňuje aj občianske združenie TJ FK W., od ktorého mal údajne pozemok (neplatne) nadobudnúť žalobca. Konanie je vedené súdom prvej inštancie pod sp. zn. 9C/87/2021 a vo veci nebolo doteraz meritórne rozhodnuté. Žalobcovia v oboch konaniach sú ale zjavne prepojené subjekty, a to prostredníctvom osoby H. V. E., ktorý vystupuje jednak ako predseda žalobcu v konaní sp. zn. 9C/87/2021, a ako bývalý štatutárny zástupca žalobcu v tomto konaní. Zo strany týchto osôb tak zjavne dochádza k pokusu vymáhať si od žalovaného duplicitne totožný nárok, a to na základe účelovej argumentácie, čo zjavne svedčí o celkovej špekulatívnosti nároku žalobcu.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta údajnú nekonzistentnosť rozsudku, resp. namieta, že sa súd prvej inštancie nevyssporiadal so všetkými ním nastolenými otázkami, túto argumentáciu považuje za vágnu, všeobecnú, bez právnej relevancie, v zjavnej snahe navodiť dojem o akejsi nesprávnosti rozsudku. V prvom rade totiž bolo medzi sporovými stranami potrebné vyriešiť otázku aktívnej legitímácie žalobcu, ktorú od počiatku namietal. Keďže súd správne dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom hmotnoprávneho nároku uplatneného žalobou, nebolo už ďalej potrebné a účelné riešiť ďalšie čiastkové otázky, ktoré na výsledku sporu nič nemohli zmeniť.

K žalobcom namietaného údajného protirečenia si súdu prvej inštancie v odôvodnení rozsudku s poukazom na konštatovanie na strane 11 rozsudku uviedol, že žalobca túto konštatáciu jednak vytrháva z kontextu odôvodnenia rozsudku a jednak nesprávne interpretuje. Žalobca zjavne zámerne opomína skutočnosť, že súd prvej inštancie v rovnakom bode odôvodnenia rozsudku (bod 19) konštatuje záver, že na žalobcu kúpou neprešli aj nároky z titulu údajného zhodnotenia pozemku prostredníctvom investícií tretích osôb. Súd prvej inštancie tak celkom zjavne rozlišuje medzi pohľadávkou z titulu bezdôvodného obohatenia (označená ako nárok z titulu údajného zhodnotenia) a vecným zhodnotením (označeným ako investícia teda to, čím k zhodnoteniu malo dôjsť). Takýto prístup je celkom správny a logický v kontexte vnímania bezdôvodného obohatenia ako nároku záväzko-právnej povahy, a nie vecnoprávnej. Nie je teda nič zmätočné, arbitrárne, neúplné a nezrozumiteľné, ak súd prvej inštancie tvrdí, že žalobca nadobudol investície (ktoré sú súčasťou pozemku), ako výsledok vynaložených nákladov (ktorý je nárokom z bezdôvodného obohatenia). Takýto záver totiž nemožno vykladať inak ako tak,

že žalobca mal nadobudnúť spolu s pozemkom jeho zložku predstavujúcu zhodnotenie, tým však na neho neprešli nároky z titulu tohto zhodnotenia. Kým samotné investície sa priamo viažu na prevádzanú vec (sú jej súčasťou) a teda dochádza aj k ich prevodu pri prevode vlastníckeho práva, nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa na vec neviaže, ale má záväzkový charakter. Preto nedochádza automaticky k prevodu takejto pohľadávky - nároku, spoločne s vecou.

5. Na vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca replikou, v ktorej zotrval na svojom odvolaní. Nesúhlasil s tvrdením, že v zmysle zásady „nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet“ nemohlo byť na neho prevedené vlastnícke právo, nakoľko v rozhodovacej praxi Ústavného súdu SR došlo k prelomeniu tejto zásady (nález sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo dňa 16.03.2016). Pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa nepredpokladá uzatvorenie platného právneho úkonu, ale práve naopak jeho neplatnosť, na základe ktorého vznikne oprávnenej osobe právo domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia voči povinnej osobe. V zmysle vyššie uvedeného je v danom prípade bez ďalšieho významu, že nadobudol na základe neplatnej kúpnej zmluvy vlastnícke právo k nehnuteľnosti, pretože bol dobromyseľný v tom, že nadobúda vlastnícke právo od vlastníka nehnuteľnosti. Spolu s týmto vlastníctvom na neho prešlo aj právo domáhať sa aj vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného. Zotrávajúc na tvrdení, že je aktívne vecne legitimovaným opätovne zopakoval argumentáciu prezentovanú vo svojom odvolaní. Žalovaný nesprávne spochybňuje jeho nárok z dôvodu, že jeho právny predchodca - TJ FK W. O. si v inom súdnom konaní, vedenom na Okresnom súde Čadca uplatňuje voči žalovanému tiež nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. V danom prípade žalovaný nesprávne uvádza, že ide o totožný právny nárok. V súdnom konaní, v ktorom vystupuje ako žalobca TJ FK W. O., si TJ FK W. O. uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému z titulu zhodnotenia iných nehnuteľností ako v tomto súdnom konaní a nejde o totožný právny nárok. Dôrazne odmieta akékoľvek tvrdenia žalovaného o jeho špekulatívnom konaní v súdnych konaniach vedených proti žalovanému.

6. Na repliku žalobcu reagoval žalovaný duplikou, v ktorej uviedol, že napriek modifikáciám procesného útoku žalobcu, ktoré zachádzajú až do hraničných právnych konštrukcií, sa na závere, že žalobca nie je nositeľom nároku, ktorého sa domáha v súdnom konaní, nič nezmenilo. Argumentáciu žalobcu považuje za zmätočnú, nekonzistentnú a vzájomne si odporujúcu. Žalobca opomína nespornú skutočnosť, že nikdy nenadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam, a teda sa nikdy nestal ich vlastníkom. Táto otázka už bola právoplatne vyriešená rozsudkom Okresného súdu Čadca vo veci sp. zn.: 6C/82/2010, ktorý bol potvrdený rozsudkom tunajšieho súdu. Skutočnosť, že sa žalobca s týmto rozhodnutím nestotožňuje a nerešpektuje ho nie je dôvodom, aby bola právoplatne zodpovedaná otázka spochybňovaná a opätovne riešená v inom súdnom konaní, čo ani nie je procesne možné. Už len táto skutočnosť potom absolútne vylučuje tvrdenia žalobcu a neguje jeho aktívnu vecnú legitimáciu. Keďže totiž žalobca nikdy nenadobudol vlastnícke právo, tak naň nemohol prejsť ani akýsi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého prevod žalobca spojuje s prevodom vlastníckeho práva. Aj pokiaľ by existovala na strane žalobcu dobromyseľnosť pri nadobúdaní nehnuteľností (s ktorou sa súd zaoberal a naopak konštatoval nečestný úmysel na strane žalobcu a jeho predchodcu, keďže sa jednalo o subjekty personálne prepojené), existencia dobromyseľnosti nemá žiadny vplyv na skutočnosť, že na žalobcu prípadný nárok z titulu bezdôvodného obohatenia neprešiel. Odhliadnuc od uvedeného ako obiter dictum v ďalšom poukázal na uznesenie veľkého senátu Najvyššieho súdu SR vo veci 1VObdo/2/2020, ktorý uzavrel, že zásadu nemo plus iuris nie je možné prelomiť a to ani v prípade dobromyseľnosti nadobúdateľa. Za zmätočnú považoval argumentáciu žalobcu, ktorý na jednej strane odvodzuje svoj údajný nárok z neplatnosti kúpnej zmluvy a na strane druhej konštatuje, že na základe neplatnej kúpnej zmluvy nadobudol vlastnícke právo. Ak teda nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ako žalobca tvrdí, potom mu nemohol vzniknúť nárok na bezdôvodné obohatenie, nakoľko sa nemohol na jeho úkor obohatiť.

V ďalšom uviedol, že odhliadnuc od toho, že záver o údajnom zväčšení majetkového prospechu na jeho strane nijako nezakladá a neodôvodňuje aktívnu legitimáciu žalobcu, žalobca ani nijako nepreukázal, že by na jeho strane došlo k získaťiu majetkového prospechu a to na úkor práve žalobcu. Žalobca totiž nikdy nepreukázal úbytok vo svojej majetkovej sfére, nakoľko všetky investície do sporných nehnuteľností mala údajne vynaložiť tretia osoba, čo ani nebolo sporné. Nakoľko si je žalobca tejto skutočnosti vedomý - teda, že nevie uniesť dôkazné bremeno o úbytku majetku na jeho strane v podobe vložených investícií do jeho nehnuteľností, tak žalobca produkuje argumentáciu, podľa ktorej má úbytok na jeho strane spočívať v strate vlastníckeho práva, s ktorou má korelovať jeho bezdôvodné nadobudnutie na jeho strane. Keďže však žalobca nikdy nebol vlastníkom sporných nehnuteľností, čo už bolo v minulosti

právo platne vyriešené v inom konaní, logicky potom nemohol vlastnícke právo stratiť, ako tvrdí (keďže ho ani nenadobudol). Už len táto samotná skutočnosť vylučuje akékoľvek úvahy o zmenšení majetkovej sféry na strane žalobcu, ktorá sa nijako nezmenila voči stavu, kedy mal žalobca uzatvoriť neplatnú kúpnu zmluvu.

Podľa aktuálnej argumentácie žalobcu tak úbytok v majetkovej sfére nemali predstavovať jeho predchodcom vynaložené investície (čo mimochodom tvrdil v doterajšom priebehu konania), ale akási hodnota nehnuteľností, ku ktorým mal žalobca stratiť vlastnícke právo. Žalobca tak v podstate tvrdí, že sa jeho majetková sféra nezväčšila o hodnotu sporných nehnuteľností, ktoré v dôsledku neplatnej kúpnej zmluvy nikdy nenadobudol. Potom sa nejedná o nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale o nárok na náhradu škody (hypotetického ušlého zisku), za vznik ktorej by ale niesla zodpovednosť iná osoba (predávajúci), s ktorou žalobca uzavrel neplatný právny úkon. Nakoľko však je žalobca personálne previazaný s predávajúcim (cez osobu H. V. E.), nemá žalobca pochopiteľne záujem si uplatňovať nároky voči predávajúcemu. Z tohto dôvodu a v snahe vymôcť plnenie od žalovaného vytvoril žalobca právne neudržateľnú konštrukciu o akejsi existencii nároku na bezdôvodné obohatenie, ktorý mal prejsť na žalobcu na podklade neplatnej kúpnej zmluvy. Ten má aktuálne spočívať v hodnote nehnuteľností, ktoré žalobca nenadobudol (aj keď tvrdí opak). Nie je pravdou tvrdenie žalobcu, podľa ktorého jeho nárok uplatnený v tomto konaní je iným nárokom ako uplatňuje žalobca - TJ FK W. O., voči žalovanému v inom konaní na súde prvej inštancie (sp. zn. 9C/87/2021). A to údajne z dôvodu, že sa týka iných nehnuteľností. Obe žaloby sú pritom založené na tom istom skutkovom základe vychádzajúc z rozsudku Okresného súdu Čadca v konaní sp. zn. 6C/82/2010, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu, ktorým bolo určené, že je vlastníkom nehnuteľností, ktoré mal najprv nadobudnúť TJ FK W. a v závere samotný žalobca. Nároky sú teda založené na zhodnotení identických nehnuteľností. To sa samozrejme nevylučuje, pokiaľ by tieto subjekty zhodnotili nehnuteľnosti rôznymi investíciami, ale tak žalobca, ako aj TJ FK W. O. v konaní sp. zn. 9C/87/2021 vedenom pred súdom prvej inštancie zakladajú svoj nárok na rovnakých investíciách. Z toho možno usudzovať na zjavne špekulatívny zámer vzájomne koordinujúcich sa subjektov - žalobcu a TJ FK W. O., pri uplatňovaní si nedôvodných nárokov voči žalovanému.

7. Krajský súd v Žiline ako odvolací súd (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách § 379 a § 380 CSP a rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

8. V rámci reakcie na odvolaciu argumentáciu žalovaného formulovanú v opravnom prostriedku krajský súd poukazuje na principiálnu zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie odvolania, s čím je spojené oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať rozhodnutie len v rámci vnesených odvolacích námietok (viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP).

9. V súdnej veci argumentácia žalobcu je primárne založená na tvrdení o existencii jeho aktívnej vecnej legitímácie, ktorú vyvodzoval z nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetnému pozemku, spolu s ktorým mal podľa jeho názoru nadobudnúť aj oprávnenie uplatňovať si voči žalovanému nároky z bezdôvodného obohatenia, keďže právny predchodca žalobcu (teda nie žalobca) zabezpečil zhodnotenie pozemku, pričom tento právny predchodca tieto investície previedol na žalobcu.

10. Tento právny názor prezentovaný žalobcom však nemá žiadnu oporu v legislatíve ani judikatúre. Jedinou relevantnou skutočnosťou v tejto veci je len to, že samotný žalobca predmetný pozemok nijakým spôsobom nezhodnotil, t.j. neinvestoval do tohto pozemku, čo v predmetnom konaní ani nebolo sporné. Pokiaľ žalobca v dôvodoch svojho odvolania tvrdí, že všetky investície do pozemku boli vynaložené aj za jeho súčinnosti, jedná sa o tvrdenie nielenže nepreukázané, ale i irelevantné, nakoľko ako už bolo niekoľkokrát nesporne konštatované, k zhodnoteniu pozemku všetkými investíciami došlo pred tým ako ho žalobca kúpil. Jediný náklad, ktorý žalobca v súvislosti s predmetným pozemkom vynaložil je kúpna cena, ktorú zaň zaplatil predávajúcemu TJ FK W. O., teda nie žalovanému, z ktorého dôvodu nemohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie žalovaného ani titulom žalobcom zaplatenej kúpnej ceny.

11. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé a žalobca to v súdnom konaní nijako nevysvetlil, akým spôsobom malo dôjsť k samostatnému prevodu investícií použitých na zhodnotenie pozemku z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu. V nadväznosti na to odvolací súd nad rámec poukazuje na to, že priam pozoruhodne vyznieva tvrdenie žalobcu, že kúpna cena za prevod pozemku nezodpovedala výške

investícií, ktoré boli na jeho zhodnotenie vynaložené. Tieto vyjadrenia žalobcu evokujú záver, že žalobca kúpil predmetný pozemok od svojho právneho predchodcu, ktorý ho zhodnotil svojimi investíciami, za cenu, ktorá nezodpovedala reálnej hodnote zhodnoteného pozemku a bola podstatne nižšia ako cena trhov. Táto skutočnosť - zaplatená kúpna cena za zhodnotený pozemok je však v súdnej veci irelevantná. Žalobca nepreukázal, že medzi ním a subjektom, ktorý mal viesť investície do zhodnotenia nehnuteľnosti bol uzavretý riadny dvojstranný právny úkon o postúpení pohľadávky z bezdôvodného obohatenia v zmysle § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, a v zmysle toho mu malo vzniknúť právo uplatňovať nárok z bezdôvodného obohatenia.

12. Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že žalobcovi nesvedčí aktívna vecná legitímácia, nakoľko právny vzťah z bezdôvodného obohatenia je samostatným záväzkovým právnym vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu. Na žalobcu neprešli žiadne nároky z titulu zhodnotenia pozemku prostredníctvom investícií iných osôb (odlišných od žalobcu, čo ani nebolo sporné). Žalobca s TJ FK W. mal uzavrieť absolútne neplatnú kúpnu zmluvu (v zmysle záverov rozsudku Okresného súdu Čadca sp.zn. 6C/82/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina sp.zn. 6Co/246/2018), na základe ktorej mal TJ FK W. O. žalobca zaplatiť kúpnu cenu, ktorá sa vzťahovala na celý predmet kúpy označený v kúpnej zmluve (t.j. zhodnotený pozemok v stave v čase kúpy). V tomto kontexte treba vykladať aj konštatovania súdu prvej inštancie obsiahnuté v bode 19. na strane 11 napadnutého rozsudku. Odvolací súd konštatuje, že v konaní nebolo preukázané, že žalobcovi by vo vzťahu k predmetnému pozemku svedčil nejaký právny titul na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným.

13. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj odvolaciu námietku žalobcu, že súd prvej inštancie sa nezaoberal tým, že žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, akú hodnotu investícií vynaložil on na zhodnotenie pozemku, nakoľko táto skutočnosť nebola pre posúdenie nároku žalobcu z nijakého aspektu relevantná. Rovnako tak v tomto konaní nebolo úlohou súdu riešiť, kto je vo vzťahu k predmetnému pozemku oprávneným subjektom, ktorému vznikol úbytok v jeho majetkovej sfére, t. j. komu vo vzťahu k predmetnému pozemku potenciálne svedčí aktívna vecná legitímácia na vydanie bezdôvodného obohatenia a voči komu, ako mylne naznačuje odvolateľ. Úlohou súdu bolo posúdiť dôvodnosť a oprávnenosť žalobou uplatneného nároku a to súd prvej inštancie aj náležite učinil.

14. V súvislosti s aktivitou odvolateľa, ktorý citujúc mnoho judikátov argumentoval rozhodovacou činnosťou tuzemských i zahraničných súdnych autorít, odvolací súd podotýka, že všetky sú na problematiku bezdôvodného obohatenia aplikovateľné, avšak odvolateľ nijakým spôsobom neozrejmil a z obsahu odvolania ani nie je zistiteľné akú priamu súvzťažnosť majú s preskúmanou vecou a k tomu ako napadnuté rozhodnutie odôvodňoval súd prvej inštancie. Pre správne posúdenie veci podľa názoru odvolacieho súdu nie je podstatné, koľko „judikátov“ tá ktorá sporová strana cituje, ale rozhodujúce je, čo z týchto rozhodnutí je možno aplikovať na preskúmanú vec, teda k akým právnym záverom s ohľadom na obdobné skutkové okolnosti prípadu a relevantnú právnu úpravu súd v tam riešenom prípade dospel, a ako následne tieto právne závery dopadajú aj na preskúmanú vec (obdobne rozsudok NS SR sp. zn. 1Sžfk/81/2018 z 20.2.2018). Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí 10. októbra 2018 prijalo ako judikát rozhodnutie z 24. januára 2018 sp.zn. 6 Cdo 29/2017 (R 71/2018), právna veta ktorého znie: „Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.“ V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na definíciu pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ uvedenú v rozhodnutí najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 6/2017 zo dňa 06. marca 2017, kde sa uvádza: „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivito v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali.“ Preto pod pojem ustálenej súdnej praxe

nemožno zahrnúť rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, na ktoré odvolateľ poukazoval vo svojom odvolaní.

Napokon v týchto rozhodnutiach bolo poukazované na to, kto je aktívne a pasívne legitimovaný v konaní na vydanie bezdôvodného obohatenia, s ktorými závermi sa stotožňuje aj odvolací súd a rovnako v tejto otázke boli prijaté aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR s totožným právnym záverom (napr. 3Cdo/192/2004). Zodpovednostný záväzkový vzťah z bezdôvodného obohatenia vzniká podľa zákona iba medzi tým, kto sa bezdôvodne obohatil a tým, na ktorého úkor bezdôvodné obohatenie vzniklo. Týmto záverom sa riadil i súd prvej inštancie pri posudzovaní aktívnej vecnej legitimácie žalobcu. V ďalších označených rozhodnutiach sa riešila otázka výšky bezdôvodného obohatenia, avšak v preskúmvanej veci sa vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitimácie súd prvej inštancie správne už výškou obohatenia nezaoberal.

15. Rovnako tak sú v súdnej veci bez akéhokoľvek významu námietky smerujúce k spochybňovaniu vlastníckeho práva žalovaného k predmetnému pozemku, nakoľko otázka vlastníctva k predmetnému pozemku bola právoplatne vyriešená v konaní vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 6C/82/2010, v ktorom bolo rozsudkom tamojšieho okresného súdu, sp. zn. 6C/82/2010 zo dňa 18.5.2017 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 6C/82/2020-1377 zo dňa 28.06.2018 a rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 6Co/246/2018 zo dňa 21.08.2019 určené, že žalovaný je vlastníkom v rozsudku konkretizovaných nehnuteľností (vrátane predmetného pozemku).

16. Za dôvodnú nepovažoval odvolací súd ani námietku odvolateľa o nedostatočne zistenom skutkovom stave veci spočívajúcom v tom, že súd prvej inštancie neskúmal rozsah a výšku bezdôvodného obohatenia napriek tomu, že požadoval od žalobcu, aby tento rozsah preukázal. V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že bolo na žalobcovi, aby preukázal, že jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému je dôvodný, t. j. že bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu existuje. Pokiaľ sa tak nestalo, tak konštatovanie o neexistencii žalovaného nároku v súdnej veci nevyhnutne viedlo k záveru o neexistencii aktívnej vecnej legitimácie žalobcu. Inak povedané, ak nie je daný (neexistuje) žiaden nárok, je vylúčené uvažovať o jeho rozsahu alebo výške a nemá význam sa ďalej takýmto neexistujúcim nárokom akokoľvek zaoberať. Akokoľvek ďalšie dokazovanie v tomto smere by bolo nadbytočné. Iný postup súdu by bol v rozpore so zákonom a so zásadami civilného sporového konania. Okrem iného by súd porušil zásadu hospodárnosti a zásadu rovnosti strán. Podľa čl. 17 CSP: „Súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieskumom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.“ Bolo by v rozpore nielen s logikou, ale i so zákonom zaťažovať sporové strany, keď žaloba bola podaná subjektom, ktorému nesvedčí aktívna vecná legitimácia..

17. Ďalšie odvolacie námietky považoval odvolací súd za vágne, nakoľko len „odmietajú“ konštatovania súdu prvej inštancie bez relevantnej argumentácie, resp. namietajú že súd prvej inštancie nezohľadnil argumenty žalobcu bez toho, aby konkretizovali o aké konkrétne argumenty ide a aký to má dopad na právne postavenie odvolateľa. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že takto vágne koncipované odvolacie námietky (argumentácia z hľadiska hmotného práva) sú len všeobecnými námietkami, ktoré neobsahujú žiadnu skutkovú a právnu argumentáciu viažucu sa vecne k napadnutému rozhodnutiu súdu prvej inštancie, a k dôvodom tohto rozhodnutia. Rozsah a obsah prieskumu je striktno vymedzený dôvodmi uplatnenými odvolateľom v jeho odvolaní. Všeobecná námietka porušenia práv odvolateľa na spravodlivý proces, obsahujúca tvrdenie žalobcu, že rozhodnutie je arbitrárne, resp. že napadnuté rozhodnutie je v rozpore so zistenými skutočnosťami, bez skutkovej a právnej argumentácie vzťahujúcej sa k preskúmvanému konkrétnemu prípadu, žiadny obsah takémuto prieskumu nedáva, a preto musí byť vyhodnotená ako nedôvodná. Napokon je potrebné dodať, že podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj Ústavného súdu SR je súd povinný zodpovedať len taký argument, ktorý sa týka veci a je zároveň konkrétny (t. j. formulovaný dostatočne jasným spôsobom). Za relevantný možno podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu (napr. vo veciach Hiro Balany v. Španielsko; § 28 Bochan v. Ukrajina, § 84; Krasulya v. Rusko, § 52) považovať taký argument, ktorý ak by bol vyhodnotený ako „opodstatnený“ (vecne správny), mal by vplyv na výsledok rozhodnutia vo veci. Len na okraj odvolací súd podotýka, že to, že je námietka relevantná a konkrétna, ešte nesvedčí aj o „opodstatnenosti“ (well-founded), resp. vecnej správnosti argumentu. Posúdenie „opodstatnenosti“ inak relevantného a inak relevantnej a konkrétnej námietky musí byť však predmetom úvah súdu.

18. K námietke žalobcu vytykajúcej súdu prvej inštancie, že si protirečil, keď v rozhodnutí konštatoval, že „Zaplatením kúpnej ceny žalobca nadobudol takto zhodnotený pozemok od svojho právneho predchodcu TJ FK W. Nadobudol tak všetky investície, ktoré do pozemku vložil jeho právny predchodca, resp. tretie osoby.“, odvolací súd podotýka, že ide o konštatovanie vytrhnuté z kontextu, keď súd prvej inštancie mal na mysli, že žalobca nadobudol kúpou pozemok, do ktorého boli predtým vnesené investície, avšak nepreukázal, že predmetnou kúpou zmluvou mali na neho prejsť aj nároky z údajného zhodnotenia pozemku investíciami tretích osôb.

19. Odvolací súd uzatvára, že zistenie skutkového stavu súdom prvej inštancie je odvolacím súdom hodnotené ako dôsledné a dostatočné, poskytujúce spoľahlivý základ pre prijaté rozhodnutie, pričom výsledky vykonaného dokazovania a zistený skutkový stav súd prvej inštancie správne právne posúdil.

20. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v plnom rozsahu (t.j. v rozsahu 100 %) proti žalovanému, ktorý vo veci podaného odvolania úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)